

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **Nejvyšší státní zástupkyně**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Obecní úřad Velké Přílepy (stavební úřad)**, se sídlem Pražská 162, Velké Přílepy, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) CPI – Statenice, a. s., se sídlem Václavské nám. 1601/47, Praha 1, 2) obec Velké Přílepy, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2004, č. j. Výst. 328/1 – 2479/04-Km, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2006, č. j. 45 Ca 22/2005 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný prodloužil rozhodnutím ze dne 8. 12. 2004, č. j. Výst. 328/1 – 2479/04-Km, do 31. 12. 2005 platnost územního rozhodnutí ze dne 13. 11. 2002, č. j. Výst. 328/1 – 2436/02-Km, o umístění stavby bytových objektů, rodinných domů, garáží, areálových komunikací, veřejných částí přípojek, zeleně, sportovišť a protihlukového valu na pozemcích blíže specifikovaných v rozhodnutí, v k. ú. Statenice, které nabylo právní moci

dne 6. 12. 2002. Žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána dne 29. 11. 2004.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 23. 2. 2006, č. j. 45 Ca 22/2005 - 40, zamítl. Krajský soud nepřisvědčil mj. žalobní námitce, podle níž nebyly dány podmínky pro rozhodnutí žalovaného podle § 40 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť o prodloužení lhůty platnosti územního rozhodnutí nebylo rozhodnuto před jejím uplynutím. Krajský soud naopak uvedl, že v souladu s citovaným zákonným ustanovením postačuje, je-li před uplynutím doby platnosti územního rozhodnutí podána žádost o její prodloužení. Názor, že o prodloužení platnosti územního rozhodnutí musí být pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím doby platnosti prodloužovaného rozhodnutí, považoval krajský soud za nedovoleně rozšiřující výklad stavebního zákona. Takový výklad by podle krajského soudu nutil žadatele zvažovat, s jakým předstihem před uplynutím doby platnosti prodloužovaného rozhodnutí má žádost podat, ačkoliv nemůže předvídat délku rozhodovacího procesu včetně případného odvolacího řízení.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že vyšel z doslovného znění § 40 odst. 3 stavebního zákona a ponechal stranou otázku platnosti správního aktu v případech, kdy je tato platnost omezena zákonem nebo samotným správním aktem. Stěžovatelka tvrdí, že zánikem platnosti aktu zanikla jeho existence a akt tedy nemohl být podkladem způsobitým k vydání rozhodnutí o jeho prodloužení. Důsledky omezení trvání (platnosti) rozhodnutí nastávají uplynutím lhůty a nemůže je odvrátit ani žádost o prodloužení lhůty, ledaže by bylo vydáno nové rozhodnutí. Žádost však musí být podána včas, tj. s takovým předstihem před uplynutím lhůty podle § 40 odst. 3 stavebního zákona, aby o prodloužení platnosti mohlo být pravomocně rozhodnuto před uplynutím této lhůty. Stěžovatelka rovněž uvedla, že zamýšlel-li by zákonodárce spojit s podáním žádosti o prodloužení územního rozhodnutí důsledky, které by měly vliv na jeho platnost jako např. v případě žádosti o stavební povolení (§ 40 odst. 1 stavebního zákona), stanovil by tak výslovně.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že se kasační stížnost prakticky kryje s obsahem žaloby, s níž se krajský soud přesvědčivě vypořádal. Žalovaný rovněž upozornil, že kasační stížnost není datována a neobsahuje žádné zdůvodnění žaloby ve veřejném zájmu, bez něhož by neměla být podána. Žalovaný rovněž podotkl, že v posuzované věci je ve veřejném zájmu pokračování v řízení.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Posouzení kasační stížnosti se odvíjí od výkladu § 40 odst. 3 stavebního zákona, podle nějž může stavební úřad na žádost navrhovatele prodloužit dobu platnosti územního rozhodnutí, byla-li žádost podána před uplynutím lhůty. V nyní posuzované věci nabylo územní rozhodnutí právní moci dne 6. 12. 2002 a platilo v souladu s § 40 odst. 1 stavebního zákona dva roky ode dne, kdy nabylo právní moci. Žádost o prodloužení doby jeho platnosti byla podána dne 29. 11. 2004, tj. před uplynutím lhůty, žalovaný o žádosti rozhodl dne 8. 12. 2004, tj. po uplynutí lhůty.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl racionalitu systematického výkladu stěžovatelky, která poukazuje na § 40 odst. 1 stavebního zákona, podle nějž územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, byla-li před skončením doby jeho platnosti podána žádost o stavební povolení nebo povolení k terénním úpravám a pracím podle stavebního zákona, nebo bylo-li započato s využitím území ke stanovenému účelu. Ustanovení § 40 odst. 1 stavebního zákona tedy výslovně stanoví následek samotného podání např. žádosti o stavební povolení, a to skutečnost, že územní rozhodnutí nepozbývá platnosti. Ustanovení § 40 odst. 3 stavebního zákona se oproti prve citovanému ustanovení o účincích podané žádosti na dobu platnosti územního rozhodnutí výslovně nezmiňuje.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro úplnost poukazuje i na § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový stavební zákon“), který s podáním odůvodněné žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí výslovně spojuje stavení běhu lhůty platnosti územního rozhodnutí.

Výslovná zmínka o účincích podané žádosti v novém stavebním zákonu ovšem bez dalšího neznamená, že k obdobným účinkům nebylo možné dojít v případě stavebního zákona výkladem. Posun v úpravě mohl být vyvolán snahou zákonodárce výslovně reflektovat existující vyhovující praxi, mohl mít za cíl odstranit výkladové nejasnosti, které ve vztahu k dané normě panovaly, ale mohl také měnit praxi, kterou nepovažoval za vyhovující. V tomto směru lze poukázat jak na komentář ke stavebnímu zákonu (J. Doležal, J. Mareček, O. Vobořil, Stavební zákon v teorii a praxi, Linde Praha, a. s., 2005, str. 105), podle nějž musí být o prodloužení pravomocně rozhodnuto před uplynutím doby platnosti (tento závěr bohužel není v komentáři dále vyargumentován, odpovídá však názoru nepřímě vyjádřenému v publikaci S. Malého, Nový stavební zákon s komentářem, ASPI, a. s., 2007, str. 144), tak na komentář k novému stavebnímu zákonu (J. Doležal, J. Mareček, V. Sedláčková, T. Sklenář, M. Tunka, Z. Vobrátilová, Nový stavební zákon v teorii a praxi, Linde Praha, a. s., 2006, str. 183), podle nějž směřovalo výslovné zakotvení stavení lhůty „k odstranění pochybností vyplývajících z dosavadní právní úpravy...“

K takovým pochybnostem je třeba uvést, že znění § 40 odst. 3 stavebního zákona nevylučuje výklad, který učinil krajský soud. Citované zákonné ustanovení nehovoří o předstihu, s nímž by měla být žádost podána, a jako jedinou podmínku pro rozhodování o prodloužení lhůty výslovně stanoví podání žádosti před uplynutím lhůty. Jazykovým výkladem lze dospět k závěru, že pro věcné rozhodování správního orgánu postačuje

podání žádosti před uplynutím lhůty a doba rozhodování správního orgánu zde již nehraje roli.

Z dosavadního odůvodnění se podává, že lze nalézt argumenty pro právní názor stěžovatelky, stejně jako argumenty pro právní názor krajského soudu, aniž by kterýkoliv z těchto dvou názorů bylo možné *a priori* označit za nesprávný.

Nejvyšší správní soud se přiklonil k právnímu názoru krajského soudu, který k výkladu § 40 odst. 3 stavebního zákona přičinil významnou argumentaci, podle níž účastník nemůže předvídat délku správního řízení. Krajský soud, s odkazem k § 49 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2005, dovodil, že správní orgán může postupovat od bezodkladného rozhodnutí až po využití devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí (podle složitosti věci), přičemž v případě odvolacího řízení může být časová prodleva ještě větší. Právní názor, podle něhož musí být o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím této doby, tak vystavuje účastníka značné nejistotě v právních vztazích a nutí jej podat případnou žádost s nejméně několikaměsíčním předstihem před skončením doby platnosti územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud považuje shodně s krajským soudem takový výklad za neudržitelný.

Jakkoliv to tedy zákonodárce v případě § 40 odst. 3 stavebního zákona neučinil výslovně, je třeba podání žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí považovat za skutečnost, která staví běh lhůty platnosti tohoto rozhodnutí. Ve světle této argumentace je zároveň zřejmé, že neobstojí názor stěžovatelky na zánik územního rozhodnutí, jehož platnost jako neexistujícího aktu již nemůže být prodlužována. Nejvyšší správní soud ostatně stěžovatelce přisvědčuje v tom, že uplynula-li by marně doba platnosti rozhodnutí aniž by došlo ke stavení běhu lhůty, správní orgán by již neměl podklad pro další rozhodování. Na rozdíl od stěžovatelky ovšem Nejvyšší správní soud, jak shora uvedeno, spojuje s podáním žádosti o prodloužení lhůty následky, které mají vliv na dobu platnosti územního rozhodnutí.

Namítl-li žalovaný, že kasační stížnost neobsahuje zdůvodnění veřejného zájmu, v němž byla podána žaloba, nelze mu přisvědčit. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že úvaha, zda je ve věci dán veřejný zájem (§ 66 odst. 2 s. ř. s.), nepodléhá přezkumu správními soudy (srov. rozsudek ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 70, www.nssoud.cz). Žalovaný kasační stížnosti naopak důvodně vytkl, že není datována. Nejvyšší správní soud ovšem dospěl k závěru, že tato skutečnost nebrání věcnému přezkoumání kasační stížnosti a to zejména za situace, kdy byla podána osobně v den předcházející uplynutí lhůty pro její podání. Bylo by jistě možné vyzvat stěžovatelku k odstranění této vady, takový postup by ovšem Nejvyšší správní soud považoval za zcela formální, bez jakéhokoliv vlivu na posouzení věci. Nejvyšší správní soud tedy vyšel z datace kasační stížnosti odpovídající dni jejího podání.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji se shora uvedeným odůvodněním zamítl. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se v rekapitulační části rozsudku zabýval rozhodnutím krajského soudu pouze v rozsahu odpovídajícím kasační stížnosti a tedy významným z hlediska posouzení kasačního soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1, 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a osoby zúčastněné na řízení nemají v posuzované věci právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu